

РЕШЕНИЕ

№ 3362

гр. София, 21.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3066** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. Я., гражданин на Република А., със съдебен адрес: [населено място], кв. Б., Специален Дом за Временно Настаняване на Чужденци срещу Заповед № 5364з-402 от 01.03.2021 г. на Директора на Дирекция „Миграция“, с която е продължено принудителното му настаняване в Специален Дом за Временно Настаняване на Чужденци (СДВНЧ).

В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви за налагането ѝ. В същата съвсем бланкетно е посочено, че чужденецът е отказал съдействие на компетентните органи за връщането му в държавата по произход и че съществува опасност да се укрие. Оспорващият твърди, че никой не е търсил съдействие от него. Отказът му доброволно да се върне в А. не е равнозначен на отказ за съдействие. Инвокирани са доводи, че по отношение на чужденецът не съществува опасност от укриване. Същият пребивава повече от четири години на територията на страната и през този период винаги се е представял пред компетентните органи, включително ДАБ и съответните съдилища.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат Г. поддържа жалбата. Сочи, че към момента не съществува разумна възможност за извеждането на чужденеца от България.

Ответникът по жалбата, се представлява от юрисконсулт Ч., който оспорва жалбата.

Твърди, че чужденецът няма изградени връзки на територията на страната. Няма документи за самоличност и предвид цялостното му поведение може да се приеме, че отказва да съдейства за извеждането му от страната. Спрямо лицето не могат да бъдат приложени по-леки мерки за процесуална принуда, защото то може да се отклони от наложената мярка.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение № 5364р-4163/01.03.2021 г. докладна записка № 5392р-26/15.01.2020 г. (л. 9-11), съставено от Началник на отдел ПНМ, при Дирекция „Миграция” – МВР, К. Я., гражданин на Република А. е задържан в СДВНЧ със заповед № 5364з-1454/04.09.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция” – МВР. Същата е издадена, във връзка със наложена със заповед № 5364з-1454/04.09.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция” – МВР, принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Лицето има предходно настаняване в СДВНЧ от 15.11.2016 г. до 14.02.2017 г., когато е предадено на органите на ДАБ, във връзка с подадена от него молба за предоставяне на международна закрила.

С влязло в сила решение № 1747/07.07.2017 г. на Председателя на ДАБ, на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

При проведена с него беседа на 21.02.2021 г. К. Я. е заявил, че не желае да се завърне в А..

В предложението е посочено, че е налице обоснована възможност лицето да се укрие, за да не изпълни наложената му принудителна административна мярка по връщането му в страната на произход. Основание за това заключение е цялостното му поведение по време на производството по предоставяне на международна закрила и фактът, че същият няма трайно установени връзки на територията на страната и не притежава средства, които би могъл да предостави като гаранция.

Описаните обстоятелства са мотивирали Директора на Дирекция „Миграция“ да издаде Заповед № 5364з-402 от 01.03.2021 г., с която е продължено принудителното настаняване на К. Я. в Специален Дом за Временно Настаняване на Чужденци.

По време на проведеното по делото открито заседание на оспорващия беше дадена възможност лично да направи изявление и да вземе отношение по наведените в жалбата доводи.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 07.03.2021 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд София град на 16.03.2021 г. (вх. № 9053), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде първоначалната заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на

чл. 44, ал. 6, а именно, че на К. Я., гражданин на Република А. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, а той възпрепятства изпълнението на заповедта и е налице опасност от укриване.

Според настоящия съдебен състав, в разглеждания казус е приложима е нормата на член 15 от Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 6 и 8 от ЗЧРБ, чрез които тя е транспонирана. Разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 2 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115. И двете норми допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Националната разпоредба не регламентира условието, което следва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно: независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго, като причината за това е една от двете предпоставки.

В чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е транспонирано изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца. Следователно, съвкупната преценка на релевантната нормативна уредба – на правото на Съюза и на националното право, сочи, че материалноправните предпоставки, при които е допустимо да бъде продължен срокът на принудителното задържане са: компетентните органи да са положили разумни усилия да осъществят извеждането, но въпреки това да е вероятно то да продължи по-дълго поради една от двете причини: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане, като наред с това трябва да е налице и разумна възможност извеждането да бъде реално осъществено. От друга страна, съгласно решение на Съда на Европейския съюз от 5 юни 2014 г., по делото М. С-146/14Р, ЕУ: С: 2014: 1320 е постановено, че "всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материалноправните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по параграф 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено. Визираното обстоятелство налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

На първо място, настоящият съдебен състав намира, че в случая не са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице

ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В разглеждания казус, нито в цитираното по-горе предложение, нито в оспорената заповед са изложени мотиви, които да обосноват наличието на опасност от укриване. Чужденецът не е осъждан, нито се е укривал от компетентните миграционни власти. На същият не е предоставян срок за доброволно напускане на страната и няма данни, да е предоставял невярна информация. Вярно, че същият няма валидни документи за самоличност, но в тази връзка следва да бъде взето предвид обстоятелството, че той е влязъл на територията на страна през 2016 г. като непълнолетен, без да е имал валидни документи за самоличност и българските власти са били наясно с това обстоятелство.

На следващо място, съдът намира, че при първоначално прилагане на принудителната мярка "принудително настаняване в специален дом" на 04.09.2021 г. са били налице визираните в закона и Директивата фактически предпоставки по отношение на по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ по отношение на К. Я. – по отношение на същия е имало наложена принудителна административна мярка по чл. 39, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ. Изпълнението на тази мярка очевидно е могло да бъде осуетено от оспорващия, предвид на обстоятелството, че същият не е имал валидни документи за самоличност, с които да бъде изведен от страната.

От друга страна, видно от цитираното по-горе предложение, органите на Дирекция „Миграция” – МВР са провели с оспорващия само една беседа на 22.02.2021 г., по време, на която К. Я. е отказал да се завърне доброволно в страната си на произход. Провеждането само на една беседа, в рамките на шест месеца и то малко преди да изтече първоначалния шестмесечен срок на принудителното настаняване в СДВНЧ, сочи безусловно липсата на положени разумни усилия от страна на органите на Дирекция „Миграция” – МВР, за организиране на извеждането на К. Я. от страната, след издаване на заповед № 5364з-1454/04.09.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция” – МВР. Отделно от това няма и твърдения и данни, че е налице възможност в следващите шест месеца престой в специалния дом, чуждият гражданин да даде съгласие за доброволно завръщане в страната си по произход. От приложените доказателства по делото е видно, че при проведената беседа, същият категорично е заявил, че отказва да се завърне в А.. По време на проведеното по делото открито заседание, К. Я. заяви лично пред съда, че няма да се завърне в А., защото там има проблеми. В предложението не се сочи, че органът е предприел или възнамерява да предприеме следващи мерки за убеждаване на лицето да съдейства за организиране на извеждането му или каквито и да е други мерки и мероприятия в тази насока.

С оглед гореизложеното, от доказателствата по делото не се установява в случая да са налице предпоставките на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, съответно на член 15, параграф 6 във вр. с параграф 4 от Директива 2008/115 за продължаване на срока на принудителното настаняване – нито органът е положил усилия, нито съществува разумна възможност за извеждането му по други съображения, тъй като К. Я. категорично отказва да се

върне в страната по произход, а без това негово съгласие не могат да бъдат издадени необходимите документи за пътуване към А., поради което извеждането не може да бъде осъществено. Това обстоятелство прави продължаването на престоя на лицето в специалния дом за временно настаняване на чужденци лишено от своята закона цел – да се подготви връщането и извърши процеса на извеждане (в този смисъл виж Решение № 14316 от 18.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9897/2020 г., IV отд.).

Не е без значение и обстоятелството, че заедно с първоначалното задържане от 15.11.2016 г. до 14.02.2017 г., към настоящият момент принудителното задържане на чужденеца в СДВНЧ достига почти година, което означава, че само след шест месеца, същият следва да бъде освободен по силата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Я., гражданин на Република А., със съдебен адрес: [населено място], кв. Б., Специален Дом за Временно Настаняване на Чужденци Заповед № 5364з-402 от 01.03.2021 г. на Директора на Дирекция „Миграция“, с която е продължено принудителното му настаняване в Специален Дом за Временно Настаняване на Чужденци.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.